

kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In casu:

A.

1. op een niet nader te bepalen data, in de periode vanaf op een niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 november 1994 tot en met 30 november 1994: door het aanleggen van een preeel en bijhorende vijvers in de voortuinstrook, uitgevoerd in kasseien met aan twee zijden een vijver (stuk 2) in strijd met de verkavelingsvoorschriften die stellen: "Enkel toegelaten bergplaatsen voor tuingerief, kleinvee enz. Max. oppervlakte 1/10 van het terrein op min. 10 m afstand van de achtergevel van het hoofdgebouw – zelfde materialen als het hoofdgebouw – platte afdekking – max. hoogte 3 m."(stuk 120);
2. vanaf niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 1 november 1994 tot en met 30 november 1994 (plaatsen constructies) tot en met datum der dagvaarding: het instandhouden van de in A1 omschreven wederrechtelijke werken;

B. vanaf minstens 1 november 1994 (stuk 123) tot en met datum der dagvaarding: 16 nov. 2004 door de veranda te gebruiken als een tentoonstellings- en verkoopsruimte terwijl de verkavelingsvergunning d.d. 10 januari 1969 deze bestemd heeft voor residentieel wonen (stuk 2, 13 en 113);

wat een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, meer bepaald het gewestplan goedgekeurd bij Koninklijk besluit van 30 mei 1978 met bestemming agrarisch landschappelijk waardevol gebied voor het desbetreffend perceel waarbij bovenvermelde wederrechtelijke werken een inbreuk vormen op artikelen 11 4.1. en 15 4.6.1. van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 (stuk 13).

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2 en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde :

ligging:

aard en oppervlakte : huis 33 a 94 ca

wijk en nummer van het kadaster :

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als :

geboren te

op

wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 17/01/1995 geregistreerd op 21/07/1975.

Waarbij zich heeft gevoegd als burgerlijke partij:

wonende te

ter terechtzitting vertegenwoordigd door Mr.

advocaat te

tegen : 1.

eerste beklaagde voornoemd;

2.

tweede beklaagde voornoemd.

Gezien de processen-verbaal;

Gehoord de burgerlijke partij in haar eis, vertegenwoordigd als voorzeggd;

Gehoord het Openbaar Ministerie in haar voordracht van de zaak en in haar eis;

Gehoord de beide beklaagde in hun antwoorden en verdediging, bijgestaan door Mr.
advocaat te en gehoord hun uitdrukkelijke

vraag tot het verlenen van de gunst tot opschorting van de uitspraak van de
veroordeling;

Overwegende dat uit de overeenstemmende gegevens van het strafonderzoek
gebleken is dat de beide beklaagden zich schuldig hebben gemaakt aan de hen ten
laste gelegde feiten.

Overwegende dat de voorafgaande opmerking van de beklaagden met betrekking tot
de tekst van de dagvaarding "feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij..." terzake
van een enkel belang is, nu deze tekst enkel betekent dat voorheen de hen ten laste
gelegde feiten ook reeds strafbaar waren en vanaf 1 mei 2000, datum van
inwerkingtreding van het nieuwe decreet, verder strafbaar werden gesteld.

Overwegende verder dat de lastens de beide beklaagden weerhouden feiten inderdaad
inbreuken op het decreet waren, zoals blijkt uit de stukken 134 e.v. van het
strafdossier, waarin na nader onderzoek expliciet vermeld werd dat de
verkavelingsvoorschriften, naar dewelke de beklaagden verwijzen, enkel vervallen
waren met betrekking tot niet-bebouwde percelen, wat in casu niet het geval is.

Overwegende dat artikel 146,3°lid van het Stedenbouwdecreet in casu terdege van
toepassing is nu uit de voorhanden zijnde stukken en de objectieve gegevens van het
strafdossier, gebleken is dat het incasu gaat om ernstige inbreuken op de essentiële
stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk
uitvoeringsplan of plan van aanleg, meer bepaald het gewestplan goedgekeurd bij
K.B. van 30 mei 1978 met bestemming agrarisch landschappelijk waardevol voor het
desbetreffend perceel, waarbij de aan de beklaagden ten laste gelegde feiten een
inbreuk vormen op de art. 114.1 en 154.6.1 van het K.B. van 28 december 1972 (stuk
13 straf dossier).

Overwegende dat voor het overige de materialiteit van de ten laste gelegde feiten niet
ernstig wordt ontkend, terwijl volgens hun verklaringen ter terechtzitting gebleken is
dat de beklaagden sedert de vaststellingen nog niets aan de bestaande toestand hebben
gewijzigd.

Overwegende dat de aan de beide beklaagden ten laste gelegde feiten A en B dan ook
bewezen voorkomen.

Overwegende dat de feiten A en B in hoofde van elk van de beklaagden de uitvoering
zijn van eenzelfde ongeoorloofd besluit, dat zij in zodanig verband staan dat zij
telkens als één voortgezette handeling moeten beschouwd worden en dus maar één
misdrijf uitmaken, zodat in toepassing van art. 65 van het strafwetboek slechts één
straf, namelijk de zwaarste, dient te worden opgelegd.

Overwegende dat gelet op de aard en de objectieve ernst van de gepleegde feiten en
hun negatie van de feiten, aan de beide beklaagden niet de gevraagde gunst van de
opschorting kan worden toegestaan en eerder, rekening houdend met het blanco
strafrechtelijk verleden van elk van de beklaagden, de hiernavolgende bestraffingen

passend en rechtmatig voorkomen.

Overwegende dat de herstellvordering ertoe strekkende het horen bevelen van de verwijdering van het prieel en de bijhorende vijvers in de voortuin en van de stopzetting van de bestemmingswijziging van de veranda mits een dwangsom van 2500Bef/dag, zijnde thans 61, 97 euro/dag, gegrond voorkomt.

Op burgerrechtelijk gebied :

Overwegende dat niet bewezen is dat de inbreuken enige buitensporige hinder voor de burgerlijke partij betekenen zodat de vordering van deze burgerlijke partij als ongegrond dient te worden afgewezen, temeer geen van de andere geburen ooit enige klacht heeft geformuleerd.

Gezien de genoemde en de hiernavolgende artikelen :

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194, 195;

Strafwetboek, art. 40, 66, 65, 50; Wet van 29 maart 1962 art. 64, eerste, tweede en laatste lid, 65; Decreet 22 oktober 1996 art. 66, eerste, tweede en vijfde lid, 68; Decreet van 18 mei 1999 art. 2, 146al.1-7°, 147, 149, 204, 146 eerste lide 1°, 2°, 3°, 6°, 7°; K.B. 28 december 1972 art. 114.1, 154.6.1;

Wet van 29 juni 1964, art. 8 §1, gewijzigd door de wet van 10 februari 1994, art. 4;

Wet van 5 maart 1952, art. 1, gewijzigd door de wet van 7 februari 2003 art.36;

Wet van 1 augustus 1985, art. 28 en 29, gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art. 3, Wet van 22 april 2003, K.B. 18 december 1986 art. 58, gewijzigd K.B. van 19 december 2003;

Wet van 28 juli 1992, art. 71; K.B. van 23 december 1993, art. 1 en 2 tot wijziging art. 91 van K.B. 28.12.1950; K.B. 11.12.2001;

Wet van 17 april 1878, art. 3 en 5;

**OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,
rechtdoende op tegenspraak :**

Zegt dat er geen reden zijn om aan beide beklaagde de gunst tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling te verlenen.

Veroordeelt de **eerste** en de **tweede** beklaagde **ELK** wegens de feiten A en B **SAMEN** **ELK** tot een hoofdgevangenisstraf van **TWEE MAANDEN** en **ELK** tot een geldboete van **HONDERD EURO**, met vijfenveertig opdecimes verhoogd, telkens **VIJFHONDERD VIJFTIG EURO** bedragende.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete telkens zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van **EEN MAAND**.

Verplicht de **eerste** en de **tweede** beklaagde bovendien om **ELK EENMAAL** een bedrag van **TIEN EURO**, met vijfenveertig opdecimes verhoogd, **VIJFENVIJFTIG**

EURO bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de **eerste** en de **tweede** beklaagde SOLIDAIR tot de gerechtskosten, deze in hun geheel begroot op HONDERD EN TWEE EURO TWEEËNZEVENTIG EUROCENT.

Legt de **eerste** en de **tweede** beklaagde tevens ELK een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EURO als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken.

Overwegende dat de **eerste** en de **tweede** beklaagde nog geen veroordeling hebben ondergaan tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maand en dat men hopen mag dat zij zich voortaan niet meer zullen misdragen, gelast gedurende een termijn van drie jaar, gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van de tegen ieder van hen uitgesproken hoofdgevangenisstraf van TWEE MAANDEN.

BEVEELT de **eerste** en de **tweede** beklaagde SOLIDAIR om binnen de **zes maanden** te rekenen vanaf huidig vonnis, over te gaan tot de **verwijdering** van het prieel en de bijhorende visvijvers in de voortuin en van de stopzetting van de bestemmingswijziging van de veranda en veroordeelt de **eerste** en de **tweede** beklaagde SOLIDAIR tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van EENENZESTIG EURO ZEVENENNEGENTIG EUROCENT per dag, zo hieraan niet wordt voldaan.

Op burgerrechtelijk gebied :

WIJST de vordering van de burgerlijke partij af als **ongegrond** en zegt dat deze burgerlijke partij zelf de kosten van haar aanstelling dient te dragen.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
ZEVEN JUNI TWEEDUIZEND EN VIJF.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
substituut-procureur des Konings;
griffier.